

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/329/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118244556
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118244556.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu A. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom v K. R., N. č. XXXX/XX, zastúpeného právnym zástupcom Advokátska kancelária Patajová Pataj s.r.o., IČO: 36867519, so sídlom v Banskej Bystrici, J. Chalupku č. 8, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Marián Pataj, advokát a konateľ, proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31320155, so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy č. 1, o zaplatenie 6.518,15 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 16C/17/2018-91 zo dňa 26.09.2018, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu do troch dní od právoplatnosti uznesenia o určení výšky trov konania (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná; pri rozhodovaní vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, podľa ktorých „družka žalobcu uzavrela (správne „žalobca uzavrel“ - poznámka odvolacieho súdu) so spoločnosťou E. S., a.s., poisťnú zmluvu, ktorej predmetom bolo životné poistenie žalobcu; družka žalobcu a majiteľka účtu u žalovaného sa zaviazala uhrádzať mesačné poistné v sume 64,- €; z dôvodu technického pochybenia žalovaného došlo k jednostrannému dočasnému zrušeniu trvalého príkazu v období od 23.01.2014 do 13.10.2014, v dôsledku čoho poisťovňa v danom období poisťnú zmluvu redukovala; dňa 12.08.2014 utrpel žalobca úraz; poisťovňa listom zo dňa 19.05.2015 oznámila žalobcovi, že ak by zmluva nebola redukováaná, vzniklo by mu právo na poistné plnenie na sumu 3.665,80 €; žalobca listom zo dňa 23.11.2015 oznámil žalovanému, že jeho zavinením mu nevznikol nárok na poistné plnenie a súčasne si voči žalovanému uplatnil náhradu škody; v prípade, ak by zmluva v danom období nebola redukováaná, poistenému by vznikol nárok voči poisťovni na poistné plnenie v celkovej sume 6.518,15 € ako dôsledok trvalých následkov zapríčinených úrazom“; podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie nie je žalobca v spore aktívne vecne legitimovaný, nakoľko „majiteľkou účtu bola družka žalobcu, ktorá mu len umožnila s účtom disponovať; vzhľadom na to, namietat' možné pochybenie zo strany

žalovaného mohla len majiteľka účtu a to družka žalobcu, a nie sám žalobca“; súčasne súd prvej inštancie považoval uplatnený nárok žalobcu za premlčaný, nakoľko „podľa vyjadrení žalobcu sa o redukcii zmluvy dozvedel od poisťovne listom zo dňa 02.09.2014; majiteľka účtu požiadala poisťovňu o vysvetlenie dňa 08.09.2014; na základe dvojročnej premlčacej doby, ktorá vyplýva z ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o tom, kto za ňu zodpovedá; tak isto podľa ustanovenia § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa v tomto prípade právo neuplatnilo ani v trojročnej premlčacej dobe, keďže žaloba bola doručená súdu dňa 15.03.2018“; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

1.3 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 100 ods. 1, § 101, § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 05.11.2018 (č.l. 100-105 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu. Súdu prvej inštancie vyčítal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

2.1.2 V prvom rade nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie v spore; poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku na jednej strane konštatuje, že konaním žalovaného mu vznikla škoda, na druhej strane však bez bližšieho vysvetlenia a právneho odôvodnenia súčasne uvádza, že napriek existencii jemu spôsobenej škody nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby; z tejto časti odôvodnenia rozsudku možno vyvodiť záver, že súd prvej inštancie považoval za aktívne vecne legitimovaný subjekt na podanie žaloby jeho družku ako majiteľku dotknutého účtu; súd prvej inštancie sa však pri tejto svojej úvahy žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že jeho družke konaním žalovaného objektívne nevznikla žiadna škoda; nie je potom zrejmé, ako sa subjekt, ktorému nevznikla škoda, môže relevantným spôsobom domáhať jej náhrady podaním žaloby na súde; s poukazom na ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka ako aj ustanovenie § 373 Obchodného zákonníka vyjadril názor, že z obidvoch ustanovení zhodne vyplýva, že zodpovednosť za škodu vzniká nielen porušením zmluvnej povinnosti, ale aj porušením akejkoľvek právnej povinnosti; porušenie zmluvnej aj zákonnej a inej právnej povinnosti sú v prípade vzniku zodpovednosti za spôsobenú škodu postavené na jednu úroveň; poukázal na to, že právna teória je dlhodobo pomerne jednoznačným spôsobom vysporiadaná aj s otázkou, či porušenie zmluvnej povinnosti môže byť protiprávnym úkonom spôsobujúcim vznik škody aj voči tomu, kto nebol priamym účastníkom zmluvy, keď veľký komentár k Občianskemu zákonníku (ČR) k tejto otázke uvádza, že „teória a prax vychádzali z premisy, že porušenie povinnosti vyplývajúcej z právneho predpisu môže mať za následok (pri splnení ďalších predpokladov zodpovednosti) zodpovednosť škodcu voči komukoľvek a že porušenie zmluvnej povinnosti môže mať za následok zodpovednosť voči spolukontrahentovi; súdna prax, aj keď celkom výnimočne, pripúšťa, že porušenie zmluvnej povinnosti môže byť za určitých okolností protiprávnym úkonom i voči tomu, kto nebol zmluvnou stranou, ak bola porušená povinnosť, ktorá slúžila na ochranu jeho subjektívnych práv (porovnaj R 56/2004); tento názor nie je možné a priori odmietnuť, avšak nemožno ho ani paušalizovať a vždy pôjde o konkrétne okolnosti daného prípadu“; na základe uvedeného uzavrel, že právnou teóriou a súdnou praxou je preukázateľne ustálené, že ho vzhľadom na vykonanými dôkazmi preukázané skutkové okolnosti nie je možné automaticky bez ďalšieho vylúčiť z možnosti domáhať sa náhrady škody voči žalovanému; ako konštatoval aj súd prvej inštancie, neplatením poistného v dôsledku nerešpektovania riadne zadaného trvalého platobného príkazu došlo k vzniku škody na jeho strane; nakoľko neplatenie poistného jednoznačne nespôsobil, je celkom logicky nevyhnutné zistiť, koho konaním (komisívnym alebo omisívnym) došlo k vzniku škody na jeho strane; podľa názoru žalovaného mal žalovať o náhradu škody majiteľa bankového účtu, z ktorého malo byť poistné platené, t.j. svoju družku; faktom ale je, že jeho družka neporušila žiadnu svoju zmluvnú ani zákonnú povinnosť; za účelom platenia poistného riadne zadala trvalý platobný príkaz, ktorý žalovaný akceptoval a istý čas aj plnil; jeho družka teda nespôsobilá neplatenie poistného a následne mu nespôsobilá ani vzniknutú škodu; vo vzťahu k jeho družke potom nie sú splnené všetky

kumulatívne podmienky vzniku nároku náhradu škody; aj súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že žalobu o náhradu škody voči žalovanému mala podať majiteľka bankového účtu, t.j. jeho družka; tejto osobe však nerešpektovaním trvalého platobného príkazu a tým neplatením poisťného nevznikla žiadna škoda, je preto logické, že bez existencie škody nie je možné domáhať sa jej náhrady; vyjadril názor, že pre účely ustálenia okolnosti vzniku škody ako aj aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie je potrebné existujúci skutkový stav rozložiť na jednotlivé chronologicky usporiadané čiastkové deje: (1) uzavretie poisťnej zmluvy žalobcom, (2) zadanie trvalého príkazu majiteľom účtu (družka žalobcu), na základe ktorého malo byť platené poisťné, k plateniu ktorého sa žalobca zaviazal v poisťnej zmluve, (3) akceptovanie trvalého platobného príkazu žalovaným, (4) dlhodobé nerealizovanie trvalého platobného príkazu žalovaným z dôvodu technických problémov na strane žalovaného a výslovné priznanie tejto skutočnosti žalovaným, (5) dlhodobé neplatenie poisťného žalobcom z dôvodu nerešpektovania trvalého platobného príkazu žalovaným, (6) redukcia poisťnej zmluvy poisťovňou z dôvodu neplatenia poisťného žalobcom, ktorá trvala aj v čase, kedy žalobca utrpel úraz pôvodne krytý poisťnou zmluvou a (7) dočasný zánik nároku žalobcu na poisťné plnenie za poisťné udalosti, ktoré vznikli v čase redukcie poisťnej zmluvy pre neplatenie poisťného, ktoré bolo spôsobené porušením povinnosti žalovaného; z uvedeného skutkového stavu je zrejmé, že jediným subjektom, ktorému z dôvodu neplatenia poisťného vznikla škoda je žalobca a jediný subjekt, ktorý neplatenie poisťného porušením svojej zmluvnej a zákonnej povinnosti zaviniť, je žalovaný; zdôraznil, že pre určenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na náhradu škody je bez akéhokoľvek významu, že žalobca a žalovaný v čase vzniku nároku žalobcu na náhradu škody nemali žiadny priamy zmluvný vzťah.

2.1.3 Žalobca nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že jeho nárok je premlčaný; vyjadril názor, že pri posudzovaní dôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania, súd úplne abstrahoval od vzájomných vzťahov všeobecného právneho predpisu a špeciálneho právneho predpisu, ktoré obidva upravujú právny inštitút premlčania, keď z tohto dôvodu súd súčasne úplne abstrahoval od relevantnej právnej úpravy upravujúcej práva a povinnosti žalovaného ako banky pri vedení bežného účtu a následne celý záväzkový vzťah medzi žalobcom ako poškodeným a žalovaným ako škodcom v otázke premlčania nesprávne subsumoval pod právne normy obsiahnuté v Občianskom zákonníku; zdôraznil, že pre určenie právneho režimu, ktorým sa riadi záväzkový vzťah žalobcu a žalovaného sú rozhodujúce ustanovenia § 1 a § 261 Obchodného zákonníka; v zmysle kogentného ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka sa bez ohľadu na povahu účastníkov treťou časťou Obchodného zákonníka spravujú všetky záväzkové vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o bežnom účte, ktorá jej tým zaradená do kategórie tzv. absolútnych obchodov; ustanovenie § 489 Občianskeho zákonníka určuje, že záväzky vznikajú najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone; z kogentného ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 489 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že Obchodným zákonníkom (tretia časť o obchodných záväzkových vzťahoch) sa riadia nielen zmluvné vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o bežnom účte, ale všetky záväzkové vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o bežnom účte vrátane nárokov na náhradu škody vyplývajúcich z porušenia povinností zakotvených v ustanovení § 708 a nasledujúcich Obchodného zákonníka; nakoľko Obchodný zákonník obsahuje samostatné ustanovenia upravujúce premlčanie a dĺžku jednotlivých premlčacích lehôt, pri záväzkových vzťahoch (vrátane nárokov na náhradu škody) vyplývajúcich zo zmluvy o bežnom účte nie je možné aplikovať ustanovenie § 101 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, ale pri posudzovaní dôvodnosti vznesenej námietky premlčania bolo nevyhnutné aplikovať ustanovenie § 387 a nasledujúce Obchodného zákonníka, ktoré zakotvujú štvorročnú premlčaciu dobu, keď podľa § 398 Obchodného zákonníka pri právach na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, kedy došlo k porušeniu povinnosti; uzavrel, že z obsahu uvedených zákonných ustanovení je zrejmé, že jeho nárok na náhradu škody vzniknutý z dôvodu porušenia povinností žalovaného pri vedení bežného účtu sa premlčuje v štvorročnej premlčacej lehote podľa ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka a nie podľa ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka; navyše zdôraznil, že jeho uplatnený nárok na náhradu škody pozostáva z jednotlivých čiastkových nárokov predstavujúcich nárok na zaplatenie poisťných plnení, na ktoré by mu vznikol nárok v prípade, ak by žalovaný riadne plnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti pri vedení bežného účtu; v tomto smere poukázal na to, že nárok na úhradu nevyplateného poisťného plnenia za čas nevyhnutného liečenia úrazu zo dňa 12.08.2014 v sume 3.208,90 € by mu patril za obdobie od 12.08.2014 (dátum úrazu) do 15.03.2015 (ukončenie práceneschopnosti), preto konečná výška tohto nároku bola prvýkrát presne určiteľná v deň ukončenia práceneschopnosti, t.j. premlčacia lehota pre uplatnenie tohto nároku

začala plynúť až dňa 16.03.2015; obdobne pri nároku na úhradu nevyplateného poistného plnenia za denné odškodnenie za pobyt v nemocnici v období od 12.08.2014 do 16.08.2014 v sume 8,90 € začala premlčacia lehota plynúť dňa 17.08.2014; rovnako vo vzťahu k nároku na úhradu nevyplateného poistného za obdobie práceneschopnosti v období od 12.08.2014 do 15.03.2015 v sume 448,- € začala premlčacia lehota plynúť dňa 16.03.2015; nakoniec aj ohodnotenie trvalých následkov úrazu žalobcu pre účely poskytnutia poistného plnenia z titulu poistenia trvalých následkov bolo možné objektívne vykonať najskôr dňa 12.08.2015 (jeden rok po úraze), čo výslovne potvrdila aj poisťovňa, preto premlčacia lehota pre uplatnenie tejto časti nároku v sume 2.852,35 € začala plynúť dňa 12.08.2015; všetky uvedené skutočnosti súd prvej inštancie pri rozhodovaní úplne opomenul, preto je zrejme, že štvorročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku nového škody mu ako žalobcovi začala plynúť postupne (dňa 17.08.2014, dňa 15.03.2015 a dňa 12.08.2015) a uplynula by postupne dňa 17.08.2018, dňa 15.03.2019 a dňa 12.08.2019; žaloba bola súdu doručená dňa 15.03.2018, t.j. ďaleko v čase pred uplynutím kogentnými právnymi normami určenej premlčacej lehoty; konštatovanie súdu prvej inštancie o premlčaní jeho nároku preto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní ani v platnom objektívnom práve.

2.1.4 Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil v zmysle vyhovievania žalobe v plnom rozsahu, resp. zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 01.03.2019 (č.l. 128-132 spisu) k odvolaniu žalobcu uviedol, že nie je správny názor žalobcu, že na jeho údajný nárok na náhradu škody a na plynutie premlčacej doby na uplatnenie tohto nároku je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka; vo vzťahu k domnulej aktívnej vecnej legitímácii žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie považoval za aktívne vecne legitímovaný subjekt na podanie žaloby o náhradu škody družku žalobcu (Z. Z.), ktorá je majiteľkou bežného účtu zriadeného zmluvou o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúčtu zo dňa 25.08.2006, ktorý pre ňu vedie; z tohto bankového účtu neboli realizované trvalé príkazy v sume 64,- € (suma poistného, ktorú hradila majiteľka bežného účtu na žiadosť žalobcu z jej bankového účtu v prospech poisťovne žalobcu), v dôsledku čoho mala žalobcovi údajne vzniknúť škoda, za ktorú má zodpovedať žalovaný; pri uzatváraní zmluvy o bežnom účte žalovaný konal ako dodávateľ a družka žalobcu (majiteľka bežného účtu) bola v pozícii spotrebiteľa; bežný účet bol zriadený na nepodnikateľské účely a preto je potrebné právny vzťah založený zmluvou o bežnom účte považovať za spotrebiteľský; poukázal na to, že listom zo dňa 28.10.2014 za družky žalobcu (majiteľke bežného účtu) ospravedlnil za svoje pochybenie, t.j. zrušenie trvalého príkazu na úhradu sumy 64,- € s tým, že ak jej v dôsledku tejto chyby vznikla finančná ujma, môže predložiť doklad preukazujúci vznik tejto škody v dôsledku zrušenia trvalého príkazu a žalovaný pristúpi k posúdeniu požadovanej sumy kompenzácie, t.j. nikdy nedeklaroval, že by spôsobil, resp. mohol spôsobiť škodu žalobcovi; vo vzťahu k námietke žalobcu, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal tým, že postupom žalovaného nevznikla družke žalobcu (majiteľke bežného účtu) žiadna škoda uviedol, že predmetom sporu nebolo skúmanie, či jeho konaním vznikla škoda družke žalobcu (majiteľke bežného účtu), ale či jeho konaním bola spôsobená škoda žalobcovi; vyjadril názor, že súd prvej inštancie sa správne zaoberal iba tým, či škoda vznikla žalobcovi, ktorý si nárok na jej náhradu uplatnil žalobou; súd nemal absolútne žiaden dôvod posudzovať a vykonávať dokazovanie za účelom zistenia, či vznikla škoda osobe, ktorá nie je stranou sporu; zdôraznil, že mal realizovať trvalé príkazy (platby) na žiadosť družky žalobcu (majiteľky bežného účtu), s ktorou bol v zmluvnom vzťahu založenom zmluvou o bežnom účte; družka žalobcu (majiteľka bežného účtu) ho požiadala o zriadenie trvalého príkazu za účelom pravidelného realizovania platieb v určenom termíne a výške; iba družke žalobcu (majiteľke bežného účtu) môže eventuálne zodpovedať za to, že k realizácii týchto platieb podľa jej žiadosti nedošlo; skutočnosť, že sa žalobca so svojou družkou (majiteľku bežného účtu) dohodli, že družka žalobcu (majiteľka bežného účtu) bude zo svojho bankového účtu hradíť za žalobcu poistné, je vnútorným usporiadaním ich vlastných vzťahov a pre vzťah medzi bankou a majiteľkou bežného účtu táto dohoda nemá žiaden význam; porušenie tejto dohody, ktorou sa družka žalobcu (majiteľka bežného účtu) zaviazala žalobcovi hradíť za neho poistné, si môžu vyčítať iba jej účastníci navzájom, t.j. družka žalobcu a žalobca; považoval za absurdné kreovať zodpovednostný vzťah medzi žalovaným ako bankou a žalobcom ako osobou, ktorá nebola účastníkom zmluvy o bežnom účte, voči ktorému sa nedopustil žiadneho porušenia zmluvnej, či zákonnej povinnosti; ak sa žalobca domnieva, že mu nerealizovaním trvalých príkazov, ktoré sa žalovaný zaviazal vykonávať na žiadosť družky žalobcu (majiteľky bežného účtu) na bežnom účte, ktorý pre ňu viedol, vznikla škoda, mal si jej náhradu uplatniť voči svojej družke; pokiaľ žalobca argumentoval, že jeho nárok na náhradu škody nie je premlčaný, pretože zmluva o bežnom účte, z porušenia ktorej tento

nárok odvodzuje, je absolútnym obchodom a preto je potrebné uplatniť štvorročnú premlčaciu dobu, zdôraznil, že vzťah zo zmluvy o bežnom účte medzi ním a družkou žalobcu (majiteľku bežného účtu) je vzťahom spotrebiteľským; považoval za absurdné, aby v prípade, ak by porušil zmluvu o bežnom účte a spôsobil družke žalobcu (majiteľke bežného účtu) škodu, táto by podliehala premlčaniu v režime občianskeho práva (§ 106 Občianskeho zákonníka), avšak voči žalobcovi, ktorý ani nie je účastníkom zmluvy o bežnom účte, by sa škoda, ktorá mu mala údajne vzniknúť porušením zmluvy o bežnom účte, mala premlčovať v režime obchodného práva (§ 397 Obchodného zákonníka); poukázal na zmenu režimu aplikácie Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 102/2014 Z. z., ktorým sa novelizoval § 52 Občianskeho zákonníka tým, že stanovil, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva; v týchto vzťahoch, pokiaľ ich účastníkom bude spotrebiteľ, sa bude aplikovať aj pri náhrade škody režim Občianskeho zákonníka s tým, že v zmysle judikatúry najvyššieho súdu sa ustanovenie § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou; poukázal aj na to, že žalobca v podanom odvolaní raz tvrdí, že mu škoda vznikla nerealizovaním trvalých príkazov na bankovom účte jeho družky (majiteľky bežného účtu) a raz tvrdí, že mu škoda vznikla nevyplatením poisťných plnení poisťovne; premlčaciu lehotu na uplatnenie jeho domnelého nároku na škody však príhodne počíta od dátumu, kedy mala plniť poisťovňa, ad absurdum aplikujúc štvorročnú premlčaciu lehotu podľa Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho sa javí, že tento nárok nie je premlčaný; v tomto smere vyjadril názor, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnil jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné; konštatoval, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov a ani to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná a aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi; na základe uvedeného navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

2.3 Žalobca v replike zo dňa 06.09.2019 (č.l. 138-139 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žiadnym spôsobom nespochybňuje právo žalovaného brániť sa voči uplatnenému nároku spôsobom, ktorý si zvolí, a to vrátane účelovej argumentácie, resp. argumentácie, ktorá sa opiera len o časť konkrétneho zákonného ustanovenia bez jeho zohľadnenia ako celku a bez zohľadnenia jeho logických súvislostí s ostatnými zákonnými ustanoveniami tvoriacimi platný právny poriadok Slovenskej republiky; uviedol, že pri formulovaní žaloby vychádzal z presvedčenia o tom, že právna veda a právo samotné je striktné založené na logických princípoch, ktoré pri výklade obsahu jednotlivých právnych noriem predpokladajú prácu so zákonným textom spôsobom, ktorý okrem iného bez výnimky rešpektuje znenie kogentných právnych noriem zohľadňujúc ich cieľ a význam hľadaný zákonodarcom pri ich tvorbe a prijímaní; pri zohľadnení vyššie uvedeného predovšetkým zásadne nesúhlasí s tvrdením žalovaného o tom, že zodpovednostný právny vzťah založený medzi žalobcom ako subjektom, ktorému vznikla škoda a žalovaným, ktorý porušením svojich zákonných a zmluvných povinností škodu spôsobenú žalobcovi zavinil, je právnym vzťahom spotrebiteľským; kogentné ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka explicitne určuje, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom; z uvedeného kogentného zákonného ustanovenia je zrejmé, že na vznik tzv. spotrebiteľského právneho vzťahu je nevyhnutné uzavretie zmluvy medzi konkrétnym spotrebiteľom a konkrétnym dodávateľom; bez existencie reálneho zmluvného vzťahu medzi konkrétnou fyzickou osobou nepodnikateľom (v tomto prípade žalobcom) a konkrétnym subjektom vykonávajúcim podnikateľskú činnosť (v tomto prípade žalovaným), nemôže táto fyzická osoba vo vzťahu k takémuto podnikateľovi nadobudnúť právne postavenie spotrebiteľa; v zmysle uvedeného platí, že vzťah žalovaného a družky žalobcu založený na základe písomnej zmluvy o vedení bežného účtu je naozaj vzťahom spotrebiteľským a zodpovednostný vzťah medzi žalobcom ako poškodeným a žalovaným nie je spotrebiteľským vzťahom (bez ohľadu na to, že žalovaný považuje takýto stav za absurdný); argumentoval, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je založený na základe zmluvy, ale na iných dôvodoch vzniku záväzkov uvedených v ustanovení § 489 Občianskeho zákonníka, keď podľa žaloby je konkrétne založený na zodpovednosti za spôsobenú škodu; samotná táto skutočnosť (absencia zmluvy medzi žalobcom a žalovaným) podľa názoru žalobcu vzhľadom na znenie ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka vylučuje aplikáciu právnych noriem upravujúcich spotrebiteľské zmluvy na zodpovednostný vzťah medzi žalobcom a žalovaným a automaticky je nevyhnutné na tento právny vzťah s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka aplikovať normy obchodného práva; ďalej

argumentoval, že záver o nevyhnutnej aplikácii noriem obchodného práva na zodpovednostný vzťah sporových strán vyplýva aj z ďalších zákonných ustanovení; v tejto súvislosti poukázal na účelovú citáciu ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka zo strany žalovaného, ktorý z textu ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka necitoval časť o tom, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktoré je spotrebiteľ; v tejto časti ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že normy spotrebiteľského práva majú byť na konkrétny právny vzťah aplikované len v prípade, ak je to pre spotrebiteľa výhodnejšie; v prípade, ak by pre spotrebiteľa bola táto právna úprava menej výhodná, aplikovať sa nemá; tento výklad je výsledkom snahy zákonodarcu poskytnúť spotrebiteľovi ako slabšej strane právneho vzťahu výhodu v podobe aplikácie právnej úpravy výhodnejšie pre spotrebiteľa; vyjadril názor, že blanketová norma v ustanovení § 52 ods. 2 štvrtá veta Občianskeho zákonníka citovaná žalovaným v jeho vyjadrení, odkazuje na všetky normy občianskeho práva bez výnimky, t.j. vrátane normy uvedenej v ustanovení § 52 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, preto ak by sme teoreticky pripustili, že zodpovednostný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, výkladom ustanovenia § 52 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka je nutné dospieť k záveru, že pre žalobcu ako spotrebiteľa je v tomto konkrétnom prípade výhodnejšia aplikácia noriem obchodného práva, ktoré žalobcovi poskytuje dlhšiu premlčaciu dobu ako normy občianskeho práva navyše bez rozdelenia na subjektívnu a objektívnu premlčaciu lehotu; pokiaľ ide o existenciu aktívnej procesnej (správne vecnej - poznámka odvolacieho súdu) legitímácie žalobcu sa žalobca v celom rozsahu pridržiaval svojej právnej argumentácie uvedenej v odvolaní proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie.

2.4 Repliku žalobcu doručil odvolací súd žalovanému dňa 11.09.2019 prostredníctvom elektronickej pošty s poučením o možnosti vyjadrenia v určenej lehote (č.l. 148 spisu); žalovaný nevyužil svoje právo na vyjadrenie (dupliku).

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanom spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu zamietol. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na základe ktorých dospel k správne mu záveru o nedostatku vo vzťahu k danosti vecnej legitímácie strán v spore (body 4.4 a 4.5 odôvodnenia). Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.4 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný na podanie žaloby v prejednávanom spore; so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore sa odvolací súd nestotožnil; pod pojmom vecná legitímácia je potrebné rozumiť stav vyplývajúci z hmotného práva; podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v

sporovom konaní a pod pojmom pasívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalovaného, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva povinnosť splniť nárok žalobcu uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta; aktívne vecne legitímovaná je tak strana, ktorá tvrdí a je schopná preukázať, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a pasívne vecne legitímovaná je strana, o ktorej žalobca tvrdí, že je nositeľom tvrdenej hmotnoprávnej povinnosti a v konaní to aj skutočne preukáže; výsledok skúmania vecnej legitímácie strán (aktívnej a pasívnej) sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej; nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu alebo pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vedie vždy k zamietnutiu žaloby; aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného skúma súd samostatne (oddelene), preto na zamietnutie žaloby postačuje záver o neexistencii ktorejkoľvek z nich; skúmanie danosti vecnej legitímácie strán v konkrétnom spore je závislé od konkrétneho hmotného práva, ktorého aplikácia prichádza do úvahy na dokazovaním zistený, resp. nesporný skutkový stav veci; v prípade nároku na náhradu škody (§ 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. § 373 Obchodného zákonníka) je na podanie žaloby v zásade aktívne vecne legitímovaný poškodený, t.j. subjekt, v ktorého majetkovej sfére došlo v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej škodcom k ujme vyjadriteľnej v peniazoch alebo uvedením do predošlého stavu (skutočná škoda), resp. ktorého majetok sa v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej škodcom nerozmnožil, aj keď sa bez škodovej udalosti s ohľadom na pravidelný chod vecí takéto rozmnoženie majetku poškodeného dalo rozumne predpokladať (ušíly zisk); z hľadiska prejednávaneho sporu je z vykonaného dokazovania zrejmé, že v dôsledku technických problémov v bankovom systéme žalovaného došlo k chybnému zrušeniu trvalého príkazu, ktorým bolo z účtu družky žalobcu vedenom žalovaným platené poisťné na životné poistenie žalobcu, pričom z dôvodu neplatenia poisťného došlo k redukcii poisťnej zmluvy, keď bez redukcie poisťnej zmluvy by žalobcovi vznikol nárok na poisťné plnenie z uvedenej poisťnej zmluvy v dôsledku úrazu žalobcu (t.j. do úvahy prichádzajúce poisťné plnenie predstavuje ušíly zisk žalobcu, pretože nárok žalobcu na poisťné plnenie nebyť redukcie zmluvy v dôsledku neplatenia poisťného potvrdila aj poisťovňa); v zmysle uvedeného je preto žalobcu možné považovať za poškodeného, pretože nebyť škodovej udalosti (redukcia poisťnej zmluvy v dôsledku neplatenia poisťného spôsobeného nedôvodným zrušením trvalého príkazu) sa s ohľadom na pravidelný chod vecí takéto rozmnoženie majetku poškodeného dalo rozumne predpokladať (poisťné plnenie v dôsledku úrazu žalobcu), t.j. žalobcovi vznikla škoda, ktorej zaplata sa domáhal v prejednávanom spore; súčasne je zrejmé, že aj keď družka žalobcu bola majiteľkou účtu u žalovaného, zo spisu nevyplýva žiadna konkrétna škoda v jej majetkovej sfére (či už v dôsledku škodovej udalosti, resp. samotného nedôvodného zrušeniu trvalého príkazu), preto v prejednávanom spore nemôže byť aktívne vecne legitímovaná na podanie žaloby; odvolací súd preto dospel k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanom spore nie je správne.

4.5.1 Na druhej strane však odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný nie je v prejednávanom spore pasívne vecne legitímovaný; súd prvej inštancie sa pasívnou vecnou legitímáciou žalovaného v napadnutom rozhodnutí výslovne nezaoberal; otázka posúdenia vecnej legitímácie strán spadá do rámca právneho posúdenia veci; preto pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); nakoľko odvolací súd pri rozhodovaní nevychádzal z iných skutkových zistení ako súd prvej inštancie, bolo možné sa v odvolacom konaní zaoberať aj otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore.

4.5.2 Zo skutkových zistení prejednávaneho sporu vyplynulo, že družka žalobcu ako majiteľka účtu u žalovaného zriadila trvalý príkaz za účelom úhrady poisťného na poistenie žalobcu; z dôvodu pochybenia na strane žalovaného sa tento trvalý príkaz v období od januára 2014 do októbra 2014 nerealizoval, v dôsledku čoho došlo k redukcii poisťnej zmluvy žalobcu a nevyplateniu poisťného plnenia; z uvedeného vyplýva, že žalovaný voči družke žalobcu ako majiteľke účtu porušil svoju zmluvnú povinnosť (§ 709 ods. 1 Obchodného zákonníka); pri riešení otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore bolo nevyhnutné predovšetkým ustáliť komu škodca zodpovedá za škodu v prípade porušenia zmluvnej povinnosti, t.j. či len druhej zmluvnej strane (spolukontrahentovi) alebo aj tretej osobe stojacej mimo ich zmluvného vzťahu (t.j. voči komu žiadnu svoju povinnosť neporušil); odvolací súd tu vychádzal z názoru, že nakoľko zo zmluvy o bežnom účte (§ 708 a nasledujúce Obchodného zákonníka) ako

relatívneho právneho vzťahu vznikajú práva a povinnosti len zmluvným stranám, je logické, že ani porušenie povinnosti z tohto vzťahu nemôže vo všeobecnosti vyvolať právo na náhradu škody u tretej osoby stojacej mimo zmluvného vzťahu, pretože inak by práva z relatívnych právnych vzťahov vznikali tretím osobám v rozpore so súkromnoprávnym princípom rovnosti; platí teda zásada, že zo záväzkov iných osôb nemajú tretie osoby odvodzovať práva ani povinnosti; výnimky z tejto zásady má formulovať len súdna prax v prípadoch, kedy osobitné okolnosti posudzovanej veci odôvodňujú, aby aj tretia osoba mala právo na náhradu škody, ktorá bola spôsobená porušením povinnosti z relatívneho právneho vzťahu iných subjektov (porovnaj Melzer, F.: Corpus delicti aneb obrana úpravy deliktneho práva v návrhu občanského zákonníku. Bulletin advokacie 3/2011, str. 24); v prospech záveru, že porušenie povinnosti zo zmluvného záväzku môže založiť zodpovednosť škodcu len voči druhej zmluvnej strane (spolukontrahentovi) argumentuje aj teória (porovnaj napríklad Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol.: Občiansky zákonník. Komentár. 1 zväzok. C. H. Beck 2015, str. 1337 alebo Švestka, J., Dvořák, J. a kolektiv: Občianské právo hmotné 2. Piate jubilejné aktualizované vydanie. Wolters Kluwer 2009, str. 389); výnimky z tejto zásady má pritom formulovať práve súdna prax spolu s formulovaním podmienok, za splnenia ktorých prichádza do úvahy výnimočná povinnosť škodcu na náhradu škody z porušenia zmluvného záväzku aj voči tretej osobe (porovnaj Krivošík, B.: Zodpovednosť za porušenie zmluvnej povinnosti s účinkami voči tretím osobám; uverejnené na stránke epravo.sk dňa 02.12.2016).

4.5.3 Odvolaciemu súdu nie je známa ustálená súdna (rozhodovacia) prax, ktorá by sa zaoberala touto otázkou, t.j. možnosťou vzniku zodpovednosti škodcu za porušenie zmluvnej povinnosti na náhradu škody aj vo vzťahu k tretej osobe (odlišnej od druhej zmluvnej strany); v tomto smere je odvolaciemu známe len uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/319/2008 zo dňa 28.04.2010, ktoré však prioritne posudzovalo odlišnú právnu situáciu (nesplnenie povinnosti sprevádzkovať verejnú kanalizáciu, v dôsledku čoho nedošlo ku kolaudácii stavby so vznikom škody v podobe ušlého nájomného a skutočnej škody v dôsledku zvlhnutia suterénu rodinného domu), kde najvyšší súd v závere rozhodnutia vo všeobecnosti bez bližšieho vysvetlenia uviedol, že „k samotnému predpokladu zodpovednosti za škodu, ktorým je porušenie právnej povinnosti, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že porušenie zmluvnej povinnosti je protiprávnym úkonom aj vo vzťahu k poškodenému, ktorý nie je účastníkom zmluvy“; je zrejmé, že ide o citáciu záverov súdnej praxe (právnej vety v zbierke rozhodnutí) českého najvyššieho súdu (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/379/2001 zo dňa 25.03.2003 a ďalšie), ktorej zohľadnenia sa domáhal aj žalobca; je však potrebné uviesť, že súdne rozhodnutia českého najvyššieho súdu nepredstavujú pre odvolací súd ustálenú rozhodovaciu prax (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/129/2017 zo dňa 31.10.2017 a sp. zn. 8Cdo/62/2019 zo dňa 22.05.2019); vo všeobecnosti je však možné uzavrieť, že aj súdna prax českého najvyššieho súdu dospela k záveru, že o zodpovednosti škodcu za porušenie zmluvnej povinnosti vo vzťahu k tretej osobe možno uvažovať v prípade, že porušenie tejto zmluvnej povinnosti sa prejavilo v právnej (majetkovej) sfére tretej osoby a išlo pritom o zmluvnú povinnosť, ktorá mala slúžiť (slúžila) na ochranu subjektívnych práv poškodeného; z hľadiska prejednávaneho sporu nebola podľa odvolacieho súdu ani táto podmienka splnená, pretože povinnosť žalovaného uskutočniť v mene družky žalobcu na jej príkaz platby iným osobám (trvalý príkaz) v zmysle § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplývajúca zo zmluvy o bežnom účte celkom zjavne neslúžila na ochranu subjektívnych práv žalobcu a žalovaný nemohol mať ani vedomosť, že družka žalobcu zriadi trvalý príkaz na splnenie povinnosti tretej osoby (žalobcu).

4.5.4 Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že v prejednanom spore nevyšli najavo žiadne také výnimočné skutkové okolnosti, na základe ktorých by prichádzal do úvahy záver o zodpovednosti žalovaného za škodu (v podobe ušlého zisku) žalobcu (bod 4.4 odôvodnenia) na základe porušenia zmluvného záväzku žalovaného voči majiteľke účtu (družke žalobcu); žalovaný preto nie je v spore pasívne vecne legitimovaný; v čase uzavretia zmluvy o bežnom účte s družkou žalobcu nemohol mať žalovaný vedomosť o tom, že účet bude používať aj tretia osoba (žalobca); v prípade zmluvy o bežnom účte nešlo o také ustanovenia, ktoré v čase uzavretia zmluvy zjavne slúžili na ochranu záujmov tretej osoby (žalobcu); naopak je zrejmé, že družka žalobcu sa ako majiteľka účtu so žalobcom dohodla, že pre neho zabezpečí platenie poisťného prostredníctvom zriadenia trvalého príkazu na svojom účte u žalovaného; medzi porušením povinnosti žalovaného realizovať tento trvalý príkaz pre družku žalobcu (majiteľku účtu) a vznikom škody žalobcu je tak zjavne ďalší (neformálny) zmluvný vzťah, ktorý voči žalobcovi porušila jeho družka (majiteľka účtu); nárok na náhradu škody tak bol žalobca oprávnený uplatniť proti svojej družke ako majiteľke účtu; podľa odvolacieho súdu tu preto neprichádza do úvahy

splnenie predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu voči žalobcovi, ktorý je oprávnený uplatniť si svoj nárok na náhradu škody z porušenia záväzku voči inej osobe (svojmu spolukontrahentovi); výnimočné okolnosti na priznanie nároku na náhradu škody tak nemôžu byť podľa odvolacieho súdu vo všeobecnosti splnené v prípade, ak poškodený má možnosť uplatniť nárok na náhradu škody z porušenia zmluvnej povinnosti voči druhej zmluvnej strane. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nepodal žalobu voči žalovanému dôvodne.

4.6 Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že vzhľadom na záver o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore by bolo nadbytočné zaoberať sa dôvodnosťou námietky premlčania vznesenou žalovaným (dôvodnosť námietky premlčania zostala medzi stranami sporná aj v odvolacom konaní), pretože plynutie premlčacej doby má praktický zmysel skúmať len medzi vecne legitimovanými sporovými stranami; skúmanie vecnej legitímácie strán ako otázky právneho posúdenia veci tak predchádza aj prípadné skúmanie premlčania uplatneného nároku; napriek tomu však odvolací súd udáva, že na právny vzťah žalobcu a žalovaného prichádzala do úvahy aplikácia Obchodného zákonníka (vrátane spornej otázky premlčania uplatneného nároku); vychádzal pritom zo skutočností, že k záveru, či zodpovednostný vzťah založený spôsobením škody žalobcovi je vzťahom obchodnoprávnym (§ 373 a nasledujúce Obchodného zákonníka) alebo občianskoprávnym (§ 420 Občianskeho zákonníka), je predovšetkým nevyhnutné vyriešiť otázku, aký charakter mal právny (zmluvný) vzťah, ktorého porušením mala vzniknúť škoda, ktorej náhradu žalobca uplatnil v prejednávacom spore; z tohto hľadiska je zrejmé, že uplatnená škoda mala vzniknúť z porušenia zmluvy o bežnom účte (§ 708 a nasledujúce Obchodného zákonníka), ktorá patrí medzi tzv. absolútne obchody, preto v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka sa Obchodným zákonníkom budú spravovať všetky záväzkové vzťahy bez ohľadu na účastníkov tejto zmluvy, t.j. v zmysle § 489 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka sa Obchodným zákonníkom budú spravovať aj záväzky zo spôsobenej škody vzniknutej porušením spornej zmluvy o bežnom účte; v zmysle uvedeného tak na otázku predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu (§ 373 a nasledujúce Obchodného zákonníka) ako aj na otázku premlčania uplatneného nároku (§ 387 a nasledujúce Obchodného zákonníka) bolo potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka; ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je tu bez právneho významu, pretože dopadá len na vzťah medzi žalovaným a družkou žalobcu ako majiteľkou účtu (spotrebiteľkou), nie však na žalobcu, ktorý nie je so žalovaným v zmluvnom vzťahu založenom spotrebiteľskou zmluvou (t.j. nie je v pozícii spotrebiteľa). Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávacom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci vo vzťahu k nedostatku vecnej legitímácie (žalovaného) v spore však považuje odvolací súd za správne (body 4.3 až 4.6 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby žalobcu ako vo výroku vecne správne potvrdil vrátane výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom žalovaného v spore.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa

pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).